

Väninnan

Kristina sade åt mig vänta, eller gjorde hon, hon sade i alla fall inte åt mig att gå, det var så jag uppfattade det, så jag skickade bort den som skulle ha blivit min make och väntade, väntade och tänkte att nu, äntligen ska hon visa mig någon sida av sig själv som hon inte visar andra. Men Kristina tittade i böcker tillsammans med en man i rummet intill, massor av bilder med män och kvinnor i olika positioner i förhållande till varandra, ovanpå och under och runtomkring. Hela natten lyssnade jag till ljuden på andra sidan väggen, plisk och plask, ljudet av rinnande vatten och vätskor, slottets flöden, smutsvatten och avlopp, som rann hela natten.

Jag hade aldrig sovit där, i det kungliga gemaket, i hennes säng och hon var någonstans, på annat håll, med den där mannen och jag hoppades alldeles väldigt att de gjorde någonting annat än det jag hörde och trodde. Och jag begrep inte varför jag var där, i en säng som luktade så illa, med en gammal svettindränkt halmmadrass och lakan som inte hade bytts på flera veckor, hur kunde någon så ren och väldoftande som Kristina sova i dem.

Om de hängdes ut till beskådande skulle ingen tro att det var drottningens lakan, så grå, unkna och sjaskiga. I en del länder hänger man ut brudens lakan, blodet är beviset för oskuld. I Kristinas säng är det brödsmulor och vinfläckar och en unken lukt.

Om du älskar drottningen, och henne måste man älska, för hon har ingen annan, inte någon far, hon är ensam i världen, hennes mor är galen och hon kommer aldrig att hitta rätt man, henne måste alla älska av hela sitt hjärta, så att hon kan älska tillbaka lite grann åtminstone. Man måste älska henne hemskt mycket, annars står man inte ut med henne!